

Laudatio Paul Andreescu

Paul Andreescu a fost arestat în 1956 la vârsta de 17 ani când alții își trăiesc din plin adolescența, pentru a fi făcut parte dintr-o organizație de tineret anticomunistă. Anul 1956 nu este unul oarecare în istoria postbelică, el reprezintă primul moment de contestare deschisă a regimului totalitar comunist din Europa de Est și a forțelor de ocupație a Uniunii Sovietice în Ungaria socialistă. Revoluția anticomunistă și antistalinistă din Ungaria din 1956, „începutul sfârșitului imperiului sovietic” cu expresia devenită celebră a lui Richard Nixon, a pornit de la o demonstrație studentească desfășurată pe data de 23 octombrie care a luat amploare cuprinzând întreaga țară și implicând toate categoriile sociale. Ea a fost reprimată de trupele sovietice cu tancurile, printr-un masacru, fără ca niciun stat european să intervină. Insurecția maghiară care afirma dorința de libertate a unui popor, dar și respingerea clară a regimului totalitar impus de trupele sovietice, - „Rușii afară” s-a strigat pe străzile Budapestei -, a generat ample ecouri și în România socialistă. Studenții, tinerii au fost primii care au preluat mesajul la Timișoara Cluj, Iași și București.

Îi revine lui Paul Andreescu printre alți câțiva meritul de a fi fost printre cei care s-a făcut ecoul la Constanța acestui elan antitotalitar. Adolescentul de 17 ani alături de alți tineri a fondat o organizație anticomunistă urmând să împrăștie manifeste care conțineau revendicări esențiale: retragerea trupelor rusești de pe teritoriul

României, scoaterea limbii ruse din învățământul obligatoriu, încetarea predării istoriei PCUS (Partidul Comunist din Uniunea Sovietică), libertate de mișcare și manifestare, eliberarea deținuților politici și încetarea arestărilor pentru delikte politice. Revendicările cărora li se făcea purtător de cuvânt și Paul Andreescu configurau idealul unei lumi libere, coordonatele fondatoare ale unei democrații și constituiau o amenințare pentru regimul comunist ajuns la putere prin presiunea exercitată de ocupația sovietică, prin fraudă electorală, prin minciună sistematică care a devenit marca înregistrată a regimurilor totalitare comuniste așa cum o afirmă filozoful polonez Leszek Kolakowski. Arestat în urma unei trădări, în ciuda vârstei sale, Paul Andreescu este tratat cu toată severitatea ca „dușman al poporului” și condamnat la nu mai puțin de cinci ani de detenție. Tânărul face astfel experiența gulagului românesc, a durității extreme a unui regim de exterminare, conceput pentru a destructura tot ceea ce are nobil o ființă umană. Asociind tortura fizică cu tortura psihică, bătaia cruntă, „științifică” cum o numește ironic Paul Andreescu cu privarea de somn, subalimentarea, expunerea la frig, regimul de detenție viza îngenuncherea nu doar fizică, ci și morală a deținutului, aneantizarea sa, evacuarea ultimelor reziduri de umanitate din el.

La acest tratament a rezistat timp de cinci ani Paul Andreescu în închisorile prin care a trecut: Jilava, Gherla, Periprava, Stoenești, Grădina, alături de reprezentanții unor generații intelectuale care au edificat ceea ce avea mai bun România interbelică, România Mare și în preajma cărora s-a format, s-a școlit. Toate aceste experiențe sunt

redate în cele două volume de memorii, *Culorile suferinței* apărute în 2013. După eliberarea sa este trimis pentru doi ani la Rubla, un sat de deportați, loc unde rămâne doi ani. Un „dușman al poporului” nu este considerat niciodată pe deplin „reeducat”, el rămâne pentru totdeauna un proscris. Refuzul lui Paul Andreescu de a colabora cu Securitatea îndreptățește suspiciunea cu care este privit de regim după eliberarea sa și supravegherea sistematică printr-o rețea de informatori a celui care primește numele de cod „Calculatorul” deoarece fusese încadrat la Centrul de Calcul de la Constanța. După 1989, ca un semn de recunoaștere pentru rectitudinea sa morală, Paul Andreescu a fost ales la conducerea Filialei Constanța a Asociației Foștilor Deținuți Politici, asociație pe care o conduce și astăzi.

Paul Andreescu face parte dintre cei, din păcate nu foarte mulți, pe care regimul comunist nu i-a putut aservi, nu i-a putut distruge, nu i-a putut îngenunchea, în ciuda brutalității metodelor întrebuintate, în ciuda unei permanente hărțuiri, în ciuda mijloacelor de persuasiune de care a dispus. Traseul său destinal a intersectat unul dintre momentele emblematice ale unei istorii, cel în care idealul de libertate și tirania în expresia modernă a unui impenitent regim totalitar se confruntă.

Tânărul de 17 ani și-a asumat responsabilitatea care în mod normal revine fiecărui adult, cetățean al unei țări ocupate, de a lupta împotriva celor care au luat ostatic statul de drept, ceea ce politologul Ioan Stanomir numește „datoria lucidității”. Suferințele îndurate, dar și o viață trăită în orizontul demnității și libertății de conștiință au făcut din Paul Andreescu un exemplu moral atât de necesar astăzi

într-o lume care constată fragilitatea, dar și importanța valorilor care întemeiază lumea liberă a democrațiilor autentice.

Având în vedere toate acestea, dar și multe altele, Consiliul Județean prin reprezentantul său legal, domnul Mihai Lupu, în calitate de președinte, alături de membrii consiliului acordă dlui Paul Andreescu titlul de „Cetățean de Onoare” al Județului Constanța.